

Art

Sabut és de tots que els temps tardorencs són causa de melangies i melancolies, fins i tot, Burton ho va codificar al s. XV. La fi de l'esplendor estienc provoca tota mena de mals i depressions. Resulta que enguany se suma a tot això la dèria de les agulles. Tal i com temps endarrera la població autòctona sofrí l'assot d'una nova i insòlita passió, de cop i volta, per una de les set meravelles del món antic, és a dir, la piràmide, ara això s'ha transformat en un successiu abocament a les improbables qualitats terapèutiques d'un estri tan banal com l'agulla. La gràcia de la qüestió es veu que rau en la senzilla i estratègia col·locació d'aquest artillugi. Sembla ser que les seves propietats són incalculables. Penso jo, doncs, si no caldria que els savis en fessin un exhaustiu estudi referit a l'àmplia gamma de les seves aplicacions. Una agulla clavada a temps pot evitar seriosos problemes. L'auto-vudú ha d'acabar per imposar-se, i si no, ja en parlarem a finals d'any.

Entre fulles i agulles (noteu la rima), aquesta tardor (calenta?) ens porta una exposició que, reprent l'esperit d'anteriors convocatòries dels «salons», té lloc al Saló del Tinell de Barcelona. Un total de trenta dos artistes exposen pintures i escultures en el «Saló de Tardor» que, organitzat per l'Ajuntament de Barcelona i una sèrie de crítics d'art, restarà obert fins a finals del mes que ve. El propòsit inicial de la mostra, a part de recuperar aquestes manifestacions amb tanta història com són els «Salons» (recordem el Saló d'Octubre, el Saló dels Tretze, el Saló de la Tardor...), és el de reunir en una sola exposició a tota una sèrie d'artistes joves que, o bé comencen, o bé tenen dificultats per a exposar. El caràcter no-competitiu de la mostra (per fi!), el diferencia radicalment d'altres manifestacions recents o coetàniques. El que sí es veu molt clar és que no hi són tots, ni de bon tros. Penso, potser, en Albert Minoves, en el grup Praxda, i en altra gent ben valuosa que treballa a comarques.

D'entrada, sobta el mateix fet que a un altre lloc he ensenyalat referit a la Bial de Barcelona: el poc agosament formal i conceptual. quan hom ha vist el que fan alemanys i italians, reis absoluts de la darrera Documenta de Kasel, resulta paradoxal constatar l'estat de la pintura a casa nostra, veure com l'esperit dels vuitanta encara no acaba de consolidar-se. Potser tots són molt joves? Algú ja no ho es tant, ni d'edat ni de pràctica pictòrica. Sembla com si exportant un parell de noms —sovint ex-

L'amanerament retant, però, comença a preocupar. En conjunt, la mostra palesa l'eclecticisme que encara impera en el món artístic. Des de residus conceptuals i ambientals, per entendre'ns, com els d'Albert Girós i Tom Carr, fins a la nova figuració exultant de Gemma Sin i Síndria Segura (sens dubte, del millor que hi ha a l'exposició), passant per abstencions estranyes o pel lirisme abstracte de Jaume Ribas i Rosa Rabassa, o l'esplèndida frontera, una mica verda, que representa Florenci Guntín, potser un dels noms que s'ha de començar a tenir en compte.

Em sembla que com ha darrer aspecte cal destacar la nombrosa participació femenina, i el que és més, la notable qualitat assolida (per exemple, les tres esmentades anteriorment). I dic això perquè sembla que, de mica en mica, la dona s'ha deixat estar de comèdies de llenguatges femenins i feministes, ha deixat d'anar al darrera de les pautes masculines, i s'ha dedicat a pintar en el més estricte sentit de la paraula; Algunes d'elles comencen a trobar una expressió ben pròpia i ben sòlida, o si no, mireu els personatges de Gemma Sin o els braus de Síndria Segura.

De fet, però, les tires de Tom Carr encara emmirallen la tardor en el fosc coll de la llar del Tinell.

Manel Clot i Gendra

La setmana del 20 al 26 de setembre va tenir lloc una exposició dels treballs que una colla de gent de Cardedeu està realitzant al Casal de Cultura. Aquets treballs consistien en una bona mostra del que hom esta fent a la nostra primera institució cultural. Sobretot hi podiem veure uns magnífics treballs de policromia, unes rajoles de ceràmica molt ben logrades i una col·lecció de pots també de ceràmica. Potser hauria fet falta una mica més de publicitat d'aquesta esplèndida exposició, i el públic hi hauria vingut amb més d'aquesta esplèndida exposició, i el públic hi hauria vingut amb més quantitat. Però cal remarcar que el treball que tot l'any efectua el Casal de Cultura és magnífic i digne d'esser conegut i apreciat pels cardedeuencs.

Pintura

Hola amics! Benvinguts a la nostra finestra.

Recolzats en el seu ampit, mirant i pensant en el Vallès, volem parlar-vos de l'art i dels artistes.

A manera de petites notícies, procurarem que estiguen sempre assabentats de tots els esdeveniments plàstics que es produeixin a la nostra comarca.

Volem oferir-vos-vos informació.

No crítica.

Sí orientació.

També pretenem deixar constància escrita dels actes celebrats més enllà del Vallès, en els quals els protagonistes siguin o bé artistes vallesans o d'altres de grat record en el seu pas per la ciutat.

Voldríem encoratjar el vostre entusiasme vers l'art.

Contemplar abres d'art és un enriquiment de l'esperit.

Deia l'Oscar Wilde: «L'art no pot pretendre ser popular. És el públic qui ha d'esforçar-se a ser artístic.

Aquest és l'esforç que esperem dels nostres lectors, amb el ple convenciment que el plaer que aconseguiran compensarà el temps esmerçat a visitar les sales d'exposicions.

Però... Què és l'art?

Ui! No ens atrevim a una definició en pocs mots. És possible que, a través demolts comentaris, arribem a donar-ne una idea.

Però... l'interrogant és obert.

Creiem que, com a començament, valen més unes paraules de l'Emili Castelar: «Allò ideal, sentit amb profunditat i expressat amb bellesa, heus aquí l'art».

Qui és artista?

Posats a recordar, citarem una frase, creiem anònima o almenys no recordem l'autor, que dona molt a pensar:

«Si l'artista sols copiés de la natura, el millor artista seria un espill».

També pensem parlar de tècniques, d'estils, de... tot el que gira al volt del món de l'art i, és clar, cedir, sempre que poguem, la nostra finestra a personatges perquè siguin les seves autoritzades paraules les que arribin a nosaltres.

Novament l'Antoni Cumella és notícia important a Alemanya, on presenta, al Museu de Düsseldorf, una escollida mostra de seu art.

El premi «Vila de Palamós» de pintura, d'aquest any, ha estat concedit a l'Alex SICHES, per la seva obra «Mediterrà». També en el mateix certamen foren guardonats en Jaume LAPORTA (Premi Centrex, d'Andorra) i el granollerí Ramon BUFI (Premi a la Crítica). A tots ells, la nostra millor enhorabona.

JÓ-AN